

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčík, ve věci

žalobkyně: **T. T. N.**
zastoupená advokátkou Mgr. Helenou Pindejovou
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2022, č. j. MV-50520-4/SO-2022

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2022, č. j. MV-50520-4/SO-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 4.

1. 2022, č. j. OAM-10011-25/PP-2021 (dále jen „Ministerstvo“ či „prvostupňový orgán“). Tímto rozhodnutím byla podle § 87e odst. 1 písm. a) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu, jelikož není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců a byla jí stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 35 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

2. Správní řízení vedené Ministerstvem proběhlo v rozporu se základními zásadami správního řízení.
3. Odkazem na aktivitu žadatele ve správním řízení o žádosti nelze nahradit povinnost správního orgánu postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností. Ustanovení § 50 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) deklaruje povinnost správního orgánu aktivně působit ve vztahu ke shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí, nikoli pouze pasivně očekávat předložení důkazů ze strany žadatele, byť se jedná o řízení vyvolané na základě žádosti tohoto žadatele.
4. Bylo povinností Ministerstva v rámci správního řízení poté, co vyhodnotilo výstupy z výsledku žalobkyně a jejího druha a stále mělo za to, že žalobkyně nesplnila svoji povinnost předložit doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občana EU, opětovně dle § 45 odst. správního řádu vyzvat žalobkyni k předložení takového dokladu s poučením o následcích neodstranění nedostatků. Pouze takový postup by byl plně v souladu s § 4 odst. 4 správního řádu. Jestliže však Ministerstvo takto nepostupovalo, zatížilo správní řízení předcházející vydání prvostupňového rozhodnutí vadou nezákonnosti. Pokud tedy žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy a že neshledala nesprávnost napadeného rozhodnutí a nezjistila vady řízení mající vliv na zákonnost, je její rozhodnutí stiženo vadou nezákonnosti.
5. Z popsanych důvodů žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí, stejně jako prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil Ministerstvu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Žalobkyně není vůči panu T. Q. P. ve vztahu, na základě kterého by jí bylo možné přiznat postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie. Závěry správních orgánů jsou plně v mezích správního uvážení a mají oporu ve spisovém materiálu a zjištěném skutkovém stavu. Žalobkyně byla k doplnění žádosti vyzvána. Prvostupňový orgán nebyl povinen ze své iniciativy opatřovat podklady pro vydání rozhodnutí. Prvostupňový orgán při zjišťování skutkového stavu nepochybil. Nebyl povinen žalobkyni k doložení náležitostí vyzývat opakovaně. Bylo ve vlastním zájmu žalobkyně, aby vyvinula procesní aktivitu a poskytla Ministerstvu součinnost a doložila doklady. Správní orgány vycházely z dokladů, které žalobkyně v průběhu správního řízení předložila. Skutečnost, že tyto neprokázaly existenci trvalého partnerského vztahu, nelze klást k tíži správním orgánům. Byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti žalobkyně. Nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a nedošlo k porušení základních zásad správního řízení.

IV. Posouzení věci soudem

7. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a jedná se o žalobu přípustnou.
8. Podle ust. § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel Krajský soud v Brně (dále jen „soud“) při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. V dané věci byla žádost žalobkyně podána dne 23. 6. 2021, řízení o této žádosti tedy bylo zahájeno v době právní úpravy účinné do 1. 8. 2021. Dle čl. II zákona č. 274/2021 Sb., kterým se s účinností od 1. 8. 2021 mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony platí, že: *„Řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posoudí podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
10. V projednávané věci je předmětem sporu polemika žalobkyně o tom, zda správní orgány pochybily, pokud její žádost zamítly z důvodu neunesení důkazního břemene stran prokázání, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.
11. Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu“*.
12. Podle § 87b odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je žadatel povinen předložit doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie“*.
13. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. *„ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3“*.
14. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala u Ministerstva dne 23. 6. 2021 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně uvedla jako občana Evropské unie pana T. Q. P., nar. X, který je občanem České republiky a druhem žalobkyně. Prvostupňový orgán po posouzení podkladů pro vydání rozhodnutí žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky zamítl, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců.
15. Žalobkyně ke své žádosti předložila cestovní doklad, „Potvrzení o zajištění ubytování“ ze dne 23. 6. 2021 a doklad o cestovním zdravotním pojištění. Jelikož nebyly doloženy zákonem vyžadované doklady (fotografie a doklad prokazující, že je žalobkyně rodinným příslušníkem občana Evropské unie), vyzval prvostupňový orgán žalobkyni k odstranění

vad žádosti – doložení fotografie a předložení dokladu prokazujícím, že je žadatelka rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žalobkyně posléze doložila fotografii a návrh na provedení důkazu formou výslechu žalobkyně a jejího druha.

16. Žalobkyně při výslechu dne 27. 10. 2021 uvedla, že se s panem T. Q. P. zná od roku 2018, kdy v ČR podala žádost o azyl a potřebovala zde zajistit ubytování. Od té doby pobývala společně s panem T. Q. P., jeho manželkou a s dalšími členy jeho rodiny. Pomáhala rodině s domácími pracemi a v obchodě. Asi po roce pan T. Q. P. požádal o rozvod manželství a v současné době je rozvedený. Bývalá manželka se přestěhovala do vedlejšího domu. Po rozvodu pan T. Q. P. požádal žalobkyni o ruku – *„Bylo to někdy v květnu letošního roku. Řekl to slovně přede všemi, žádný dárek jsem nedostala, byla jenom slavnostní hostina“*. O společných plánech do budoucna uvedla: *„Chceme být spolu až do smrti“*. Na otázku, jaké mají společné zájmy, uvedla: *„Ne“*, uvedla, že její hobby je vaření a zájmy jejího druha: *„Občas hraje na dvoře badminton“*. Žalobkyně se počátkem roku 2020 rozvedla, s bývalým manželem není v kontaktu. Má dceru ve věku 36 let, která žije ve Vietnamské socialistické republice. Žalobkyně je u přítele jenom jako žena v domácnosti, vaří, uklízí, stará se o malé vnuky a občas v obchodě pomůže uklízet nebo co je třeba. Jako druh a družka ve vlastní společné domácnosti začali bydlet od 10. 06. 2021. Sama účastnice řízení nemá žádné finanční prostředky a všechno platí její druh.
17. Téhož dne pan T. Q. P. při výslechu uvedl, že žalobkyni zná od roku 2018, kdy za ním přišla se žádostí o zajištění ubytování na území ČR, neboť neměla kde bydlet. Pan T. Q. P. v té době bydlel na adrese P. 16, B., společně s manželkou a dalšími členy rodiny. Souhlasil s tím, aby žalobkyně bydlela ve vlastním bytě na uvedené adrese. Pan T. Q. P. je v současné době rozvedený, na počátku roku 2021 se s manželkou z osobních důvodů rozvedl. Pan T. Q. P. je od roku 2008 jednatelem společnosti. Žalobkyně mu pomáhá v obchodě a v domácnosti. Požádal ji o ruku před několika měsíci. Na otázku, jak probíhalo požádání o ruku, uvedl: *„Chce zůstat v České republice“* a na otázku, zda u tohoto aktu byly nějakí svědci, uvedl: *„Těžko říct“*. Zda plánuje uzavření sňatku a založení rodiny zatím pan T. Q. P. neví, uvedl: *„Uvidíme, ještě nevím“*. O svých společných plánech do budoucna uvedl: *„Já zatím ještě podnikám, družka mi pomáhá v domácnosti“*. Ve společné domácnosti s družkou bydlí od června 2021. Finanční prostředky poskytuje jenom on. Jeho družka nemá žádné příjmy. Na otázku, jaké mají společné zájmy pan T. Q. P. neodpověděl, uvedl, že jeho zájmy jsou *„restaurace“* a zájmy jeho družky jsou *„dělá vietnamská jídla“*. Domácí práce mají rozděleny tak, že družka vaří, uklízí, stará se o domácnost a pan T. Q. P. chodí do obchodu doplňovat zboží a stará se o firmu.
18. Správní orgány uzavřely, že vztah žalobkyně a jejího druha není trvalým a intenzivním partnerským vztahem. Svůj závěr o tom, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, opřely o tvrzení, že z provedeného dokazování nevyplynulo, že by partneři měli nějaké společné závazky a konkrétní plány do budoucna – takové, aby bylo možné jejich soužití odlišit od pouhého sdílení péče o domácnost a bydlení v jednom bytě.
19. Jak žalovaná správně upozornila v napadeném rozhodnutí, *„trvalost partnerského vztahu“* je neurčitý právní pojem, u jehož aplikace je předpokládáno správní uvážení. Je tak na správním orgánu, zda zhodnotí předložené důkazní prostředky jako prokazující trvalý partnerský vztah či nikoli. Dle Nejvyššího správního soudu: *„správní rozhodnutí jako individuální správní akt má předně jeho adresátu na podkladě konkrétních individualizovaných okolností případu ozřejmit, na základě jakých úvah dospěl správní orgán k danému výsledku“*

řízení a jaká konkrétní skutková zjištění jej vedla k podřazení jednání účastníka řízení pod danou skutkovou podstatu. Není však již povinností správního orgánu, aby ve svém rozhodnutí v obecné rovině rozebíral naplnění skutkové podstaty daného ustanovení bez souvislosti s vydávaným rozhodnutím, a v rámci správního rozhodnutí se tak zaobíral obecnými dopady tohoto ustanovení do aplikační praxe.“ Dále uvedl: „neurčitý právní pojem [...] zahrnuje jevy nebo skutečnosti, které nelze obecně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, např. v závislosti na čase a místě aplikace právního předpisu. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby zhodnotil, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem či nikoliv.“ (viz rozsudek ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69). Dle krajského soudu správní orgány uvedeným podmínkám dostály.

20. K trvalosti vztahu se již vyjádřil Nejvyšší správní soud: „Zatímco u manželství a registrovaného partnerství je závažnost a trvalost vztahu (byť nikoli nerozlučitelnost) dána již právním úkonem, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků vstupují, neformálnímu soužití, v němž partneři buď nechtějí, nebo pro různé překážky nemohou, takovýmto úkonem osvědčit jeho trvalost, právo zpravidla přiznává určité účinky až poté, co se jeho kvalita potvrdí určitým časovým trváním tj. právě prostřednictvím onoho kvantitativního prvku.“ (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2016, č. j. 4 Azs 151/2015-35). Je třeba zkoumat kvantitativní i kvalitativní stránku: „U kvantitativní stránky vztahu je hodnocena trvalost posuzovaného vztahu, u kvalitativní stránky především jeho hloubka. Kvantitativní i kvalitativní stránka spolu úzce souvisejí a nelze je striktně oddělovat. Trvalost partnerského vztahu je možné dovodit především ze samotné délky vztahu, z jeho předpokládatelného budoucího vývoje a vůle partnerů ve vztahu setrvat. Důležité je rovněž posouzení, zda partneři plánují společnou budoucnost, přemýšlejí již o konkrétním budoucím uspořádání vzájemných poměrů a znají i individuální plány svého partnera“ (rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29).
21. Délka vztahu však není jediným faktorem, který je nutno zohlednit. Je třeba vzít v potaz rovněž další významné okolnosti mající význam nejen pro hodnocení trvalosti a hloubky vztahu, nýbrž i pro samotné řízení, kvůli kterému je partnerský vztah hodnocen. „Bude se jednat například o zjištění, zda přiznání statusu cizinci dle § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona nebrání určitá významná překážka, zda partnerský vztah nevznikl účelově v určité fázi řízení, jak se o něm správní orgán dozvěděl či jak dlouho řízení trvá. Okolností, kterou lze při hodnocení trvalosti vztahu mezi cizincem a občanem EU zohlednit, může být i to, zda osoby takto spolužijící mají jinou rodinu, jaké jsou důvody jejich odloučení od původního manžela a rodiny a jaký je vztah s těmito blízkými.“ (viz již zmiňovaný rozsudek NSS č. j. 4 Azs 151/2015-35). Dle krajského soudu správní orgány nepochybily ve svém dokazování a k předloženým důkazním prostředkům se dostatečně vyjádřily.
22. Žalovaná uzavřela, že žádost žalobkyně nebyla zamítnuta z důvodu krátkého trvání partnerského vztahu, ale protože nebyly doloženy žádné skutečnosti, které by trvalost vztahu prokazovaly, přičemž Ministerstvo zohlednilo i celkovou délku trvání vztahu. Dle žalované nebyla prokázána dostatečná intenzita a trvalost vztahu a z provedeného dokazování a nečinnosti žalobkyně při dokládání dokladů prokazujících, že je rodinným příslušníkem občana EU nevyplývá, že vztah žalobkyně a pana T. G. P.y by byl trvalý a intenzivní, natož obdobný manželství.
23. Žalobkyně své žalobní námítky směřuje na nedostatečnou aktivitu správních orgánů při zjišťování skutkového stavu a nesprávný procesní postup.

24. Žalobkyně namítá, že odkazem na aktivitu žadatele ve správním řízení o žádosti nelze nahradit povinnost správního orgánu postupovat v řízení tak, aby byl zjištěn stav věci bez důvodných pochybností. Povinností správního orgánu je aktivně působit ve vztahu ke shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí, nikoli pouze pasivně očekávat předložení důkazů ze strany žadatele, byť se jedná o řízení vyvolané na základě žádosti tohoto žadatele. Ze správního spisu soud zjistil, že jak Ministerstvo, tak žalovaná, svým povinnostem dostály, neboť byly provedeny žalobkyní navrhované výslechy, byla ověřena adresa žalobkyně apod. V postupu Ministerstva krajský soud neshledal ani rozpor se základními zásadami správního řízení, který žalobkyně tvrdí. Povinnost správního orgánu řádně objasnit stav věci (§ 3 správního řádu) není absolutní – je korigována zásadou procesní ekonomie. Postačuje, pokud správní orgán zjistí tolik informací, kolik jich potřebuje pro učinění rozhodnutí. Nebylo tedy povinností Ministerstva zjišťovat spolehlivě úplný stav věci. Správnímu orgánu musí být při zjišťování stavu věci nezbytného pro rozhodnutí nápomocni rovněž účastníci řízení – podle § 52 správního řádu jsou totiž účastníci řízení povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Tuto povinnost je nutno vykládat tak, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a břemeno důkazní stran skutečností, jež sám tvrdí, pokud má správní orgán práve z jeho tvrzení vycházet (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64//2011-66). Námitka žalobkyně stran nedostatečného zjištění stavu věci je nedůvodná.
25. Aby cizinec mohl být považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie, je nutné splnění dvou podmínek – cizinec musí mít s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a současně s touto osobou musí žít ve společné domácnosti. V takovém případě leží důkazní břemeno na žadateli – řízení dle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců je totiž řízením o žádosti cizince, jenž o něco žádá orgány ČR, v tomto případě o udělení pobytového statusu. V takovém případě je v jeho vlastním zájmu tvrdit a osvědčit splnění shora uvedených podmínek. Je tak ve vlastním zájmu žalobkyně, aby k podání předmětné žádosti a k řízení o ní přistupovala se vši vážností a vyvinula procesní aktivitu – předestřela hodnověrné tvrzení a hodnověrné důkazy o nich, neboť pouze z jejího tvrzení či prostřednictvím jí předložených důkazů a učiněných důkazních návrhů může správní orgán zjistit a ověřit splnění obou podmínek. Nutno akcentovat, že možnosti správního orgánu zjišťovat tyto skutečnosti jsou značně omezené. Jde totiž o soukromou sféru, jež je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a – při aplikaci na situaci, na niž dopadá unijní úprava – čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie. Správní orgán v řízení o žádosti může vycházet pouze z toho, co uvede a osvědčí žadatel, resp. nemůže dál, než kam jej žadatel (a jeho rodinní příslušníci) v průběhu celého řízení pustí. Iniciativa tedy musí přicházet především ze strany žadatele a je pouze na něm, zda poskytne správnímu orgánu hodnověrné informace prokazující existenci trvalého vztahu. Neochota či nemožnost tvrdit splnění podmínek a prokázat jejich splnění jde za těchto okolností plně k tíži žadatele a vede (pouze) k tomu, že žadatel se svou žádostí neuspěje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2013 č. j. 6 As 95/2013-41). Ani námitku nedostatečné aktivity správního orgánu nelze shledat důvodnou.
26. Dle žalobkyně mělo Ministerstvo při zjištění, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno (nesplnila svoji povinnost předložit doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občana EU), postupovat dle § 45 odst. 2 správního řádu – vyzvat žalobkyni k předložení takového dokladu s poučením o následcích neodstranění nedostatků, a to opakovaně. Takový postup by byl v souladu s § 4 odst. 4 správního řádu. K tomuto soud uvádí, že prvostupňový orgán

žalobkyni k odstranění vad žádosti jednou vyzval, a to k doložení fotografie a předložení dokladu prokazujícího, že je žadatelka rodinným příslušníkem občana Evropské unie (viz výzva k odstranění vad žádosti ze dne 19. 7. 2021, č. j. OAM-10011-4/PP-2021). Není však povinností správních orgánů vyzývat k doložení potřebných důkazů opakovaně, jak se žalobkyně domnívá. Ministerstvo žalobkyni v této výzvě poučilo o vadách žádosti, možných způsobech jejich odstranění a rovněž o následcích neodstranění vad ve stanovené lhůtě. Bylo na žalobkyni, aby dostála své povinnosti důkazní a předložila správním orgánům takové důkazní prostředky, které by její tvrzení osvědčily. Jelikož je řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu zahajováno na návrh, není ovládáno zásadou vyšetřovací, nýbrž zásadou dispoziční a je tak namístě koncentrace řízení. „*Podstatou dispoziční zásady je mimo jiné povinnost účastníka řízení (žadatele) tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhnout k prokázání svých tvrzení důkazy. Bylo tedy na žadateli, aby správnímu orgánu poskytl veškeré relevantní informace.*“ (viz rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2018, č. j. 9 Azs 438/2017-25). Je tak v zájmu žalobkyně, aby shromáždila a správnímu orgánu předložila všechny potřebné podklady. Pokud tak neučinila, je současná situace důsledkem pouze její nečinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38); správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici. Pokud tedy Ministerstvo opětovně žalobkyni nevyzvalo k odstranění vad žádosti, neshledává zdejší soud v jeho postupu pochybení zatěžující správní řízení vadou nezákonnosti, jak žalobkyně tvrdí. Nezákonným nelze shledat ani napadené rozhodnutí, které z prvostupňového rozhodnutí vycházelo, a které je dostatečně odůvodněno.

27. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány správně vyhodnotily, že podmínky pro přiznání povolení k přechodnému pobytu nebyly splněny, pročez postupovaly správně, pokud žádost žalobkyně zamítly.

V. Závěr a náklady řízení

28. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Zuzana Bystřická v.r.
předseda senátu